

Подорожній

Богдан Лепкий

Глухе, бездушне отупіння
Напало на землю. Квіти мруть,
Поля байдужно снігу ждуть,
А хмари висять, як каміння.

Часами вітер набіжить
І сірим туманом повіє.
Село в долині бовваніє
І п'яним сном дрімає-спить.

Погасло світло. Зачинились
Од зимна двері. Вірні пси
В соломі з вухами зарились,
Лиш шум блукає по межі.

Лиш стежкою попід плотами
Йде голод — сіл щорічний гість.
Держить в руках мужицьку кість
І грізно зиркає очами.